

**Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ^(*)1**

Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφεΐμ

Το μείζον πρόβλημα για την ανθρωπότητα σήμερα είναι η παγκοσμιοποίηση, ήτοι: η γιγαντιαία προσπάθεια, από αφανείς παράγοντες, να ενοποιηθεί ο κόσμος. Να παραμεριστούν όλα εκείνα τα στεγανά, τα οποία δημιουργούν διαχωριστικά στα κράτη, στα έθνη, στους λαούς. Η παγκοσμιοποίηση έχει τρία σκέλη: το πολιτικό σκέλος, το οποίο αποβλέπει στην πολιτική ενοποίηση της ανθρωπότητας, δηλαδή την υπαγωγή όλων των κρατών σε μια ενιαία παγκόσμια κυβέρνηση, το οικονομικό σκέλος, το οποίο αποβλέπει στην οικονομική ενοποίηση των οικονομιών όλων των κρατών, και την πνευματική – θρησκευτική ενοποίηση της ανθρωπότητας, με τη συνένωση – συγκερασμό όλων των θρησκειών και των θρησκευτικών πίστεων σε ένα παγκόσμιο, τερατώδες θρησκευτικό σχήμα. Στην δημιουργία της πυρετωδώς προωθούμενης εφιαλτικής **Παν-θρησκείας**, η οποία θα συσταθεί από στοιχεία όλων των θρησκειών, θα εκφράζει τις υπάρχουσες θρησκείες, και ο καθένας θα βρίσκει σ' αυτή την θρησκευτικότητα, που εκφράζει την υποκειμενικότητά του. Στην ομιλία μας θα αναφερθούμε στο τρίτο σκέλος της παγκοσμιοποίησης, στην θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, η οποία αποκαλείται Οικουμενισμός και ο οποίος επιβουλεύεται την καθολικότητα της Αγίας μας Εκκλησίας, της αληθινής και επωφελούς για την ανθρωπότητα οικουμενικότητας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Ο Οικουμενισμός αποτελεί, στις τραγικές, αποκαλυπτικές και εσχατολογικές ημέρες μας, ένα τεραστίων διαστάσεων πρόβλημα, το οποίο, εξελισσόμενο, φανερώνει ολίγον κατ' ολίγον τον ερεβώδη χαρακτήρα του και αποκαλύπτει τα δαιμονικά του σχέδια, για την πνευματική υποδούλωση της ανθρωπότητας. Οι αφανείς σκαπανείς του Οικουμενισμού φρόντισαν να δημιουργήσουν το κατάλληλο «κλίμα» για την προώθηση και την εδραίωση της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης της ανθρωπότητας. Φρόντισαν να δημιουργήσουν συνθήκες πνευματικής συγχύσεως, ώστε να αμβλύνονται σταδιακά οι παραδεδομένες θρησκευτικές πίστεις. Να σπέρνουν τη σχετικότητα και την αμφιβολία, ώστε ο σύγχρονος άνθρωπος να βιώνει μια απίστευτης έκτασης θρησκευτική Βαβέλ και μια πρωτοφανή άμβλυνση της θρησκευτικής πίστεως. Κι' ακόμα, να αποζητά μια μορφή ενωθρησκείας. Ήτοι: να πιστεύεται από τους οπαδούς όλων των θρησκευτικών πίστεων, ότι ο ίδιος Θεός λατρεύεται από όλες θρησκείες. Ότι όλες οι θρησκείες είναι οι διαφορετικοί τρόποι και δρόμοι προσεγγίσεως του ίδιου Θεού. Ότι καμιά θρησκεία δεν έχει την πληρότητα της αλήθειας, αλλά και ότι καμιά

¹ Εισήγηση στο Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο με Θέμα: «ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ – Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΠΟΠΟΒΙΤΣ ΚΑΙ ΤΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΛΩΡΟΦΣΚΥ», που διοργάνωσε η Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων, ΑΘΗΝΑ, Παρασκευή-Σάββατο 15 & 16 Νοεμβρίου 2019, Ξενοδοχείο «Τιτάνια».

θρησκεία δεν είναι κακή. Ότι τελικά μπορούμε να βρούμε αλήθειες και αξίες και στις άλλες θρησκείες και μπορούμε να οραματιζόμαστε ότι κάποτε θα μπορέσουμε ενωμένοι, να λατρεύουμε τον ένα Θεό, κάτω από ένα κοινά αποδεκτό θρησκευτικό σχήμα. Αυτές είναι οι αρχές του Οικουμενισμού και της Πανθρησκείας, τα οποία αμφότερα είναι απότοκα του συγχρόνου πνεύματος της «**Νέας Υδροχοϊκής Εποχής**», το οποίο ήρθε, ως δήθεν «**ανανεωτικό πνεύμα**» για να εκτοπίσει την λεγομένη «**Εποχή των Ιχθύων**», η οποία ταυτίζεται με την δισχιλιόχρονη χριστιανική εποχή. Να φέρει δήθεν την πολυπόθητη γνώση, την ειρήνη, την ελευθερία και την ευημερία στην ανθρωπότητα, που της στέρησε ο «κακός» Χριστιανισμός. Να κατορθώσει αυτό που δεν κατάφερε εκείνος. Γι' αυτό και η σύγχρονη θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, ο Οικουμενισμός, χαρακτηρίζεται a priori ως αντιχριστιανικό κίνημα.

Δυστυχώς το πνεύμα του θρησκευτικού συγκρητισμού έγινε δεκτό από μεγάλο μέρος του κόσμου και κύρια από ισχυρούς ηγέτες, οι οποίοι πίστεψαν και πιστεύουν πως με την θρησκευτική ενοποίηση του κόσμου θα εξαλειφτούν οι πόλεμοι, οι φανατισμοί, οι γενοκτονίες κλπ. Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα ιδρύθηκε ο παγκόσμιος οργανισμός «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ**», ο πρόδρομος του σημερινού «**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ**» για τη διεθνή συνεργασία και την από κοινού λύση των παγκόσμιων προβλημάτων. Ταυτόχρονα γεννιέται και η προσπάθεια αλληλογνωριμίας, εγκαινιασμού διαλόγου και συνεργασίας μεταξύ των χριστιανικών δογμάτων και μεταξύ των θρησκειών. Το «**ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**» άρχισε να δραστηριοποιείται στα παράλληλα με την «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ**».

Στα 1948 συστήθηκε ο «**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ**» στη θέση της «**ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ**» και ταυτόχρονα ιδρύεται το «**ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ**», για να προάγει την χριστιανική ενότητα. Σχεδόν ταυτόχρονα η θεοσοφίστρια Άνν Μπέιλυ δήλωσε πως «**Μέσα στον Ο.Η.Ε. βρίσκεται ο σπόρος και το σπέρμα μιας μεγάλης διεθνούς και διαλογιζόμενης ομάδας σκεπτόμενων και πληροφορημένων ανδρών και γυναικών, στα χέρια των οποίων βρίσκεται το πεπρωμένο της ανθρωπότητας...**» και ίδρυσε μια Μ.Κ.Ο. υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε. την «**Παγκόσμια Καλή Θέληση**» (World Goodwill), της οποίας εκφρασμένος στόχος είναι «**να εξυπηρετήσει την προετοιμασία της ανθρωπότητας για την επανεμφάνιση του “Χριστού”**»! Φυσικά δεν πρόκειται για τον Χριστό της Εκκλησίας, αλλά για εκείνον που θα έρθει στο όνομά του, τον αντί του Χριστού ερχόμενο.

Το περιβόητο ΠΣΕ δεν είναι τίποτε άλλο από ένα καλοστημένο όργανο των αφανών ηγητόρων και προωθητών της θρησκευτικής ενοποίησης της ανθρωπότητας. Ιδρύθηκε, κατ' αρχήν, για να ενοποιήσει τον κατακερματισμένο αιρετικό προτεσταντικό χριστιανισμό. Όμως με την είσοδο σ' αυτό και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, πήρε πανχριστιανικές διαστάσεις, ώστε να θεωρείται, ύστερα από έξι δεκαετίες, ως μια «**υπερεκκλησία**». Είναι γνωστό πως σε αυτό το τερατούργημα συνυπάρχουν ισότιμα όλες οι πλάνες, έως τις πλέον κακόδοξες. Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να συμμετέχουν στις συνελεύσεις του και αλλόθρησκοι, οι οποίοι μάλιστα έχουν και λόγο και τελούν κάποιες τελετουργίες τους, όπως οι ανιμιστές της Αυστραλίας το 1991. Στη συνέλευσή

του στο Πουσάν της Ν. Κορέας συνέβησαν φρικτά πράγματα, με αποκορύφωμα την κοινή συγγνώμη, μαζί και των ορθοδόξων συνέδρων, για το ότι είμαστε χωρισμένοι!

Ο αιρετικός Παπισμός υιοθέτησε τον Οικουμενισμό με την **Β΄ Βατικανή Σύνοδο** (1962-1965), η οποία τον έντυσε με «συνοδικό» μανδύα. Με το γνωστό **«Διάταγμα περί Οικουμενισμού»** ο Παπισμός κάνει «άνοιγμα» προς τις άλλες εκκλησίες και τις θρησκείες. Εφαρμογή δε του Διατάγματος είναι η διαθησκευακές συναντήσεις της Ασίας.

Στο ισοπεδωτικό άρμα του οικουμενισμού έχει προσδεθεί και μέρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας. Πολλοί κληρικοί, όλων των βαθμών, καθηγητές, θεολόγοι και «διανοούμενοι» έγιναν κήρυκες της προσέγγισης και της ένωσης της Ορθοδοξίας με τις άλλες «εκκλησίες», χωρίς εκείνες να αποκηρύξουν απαραίτητα τις πλάνες τους. Ο οικουμενισμός έκαμε την εμφάνισή του στον ορθόδοξο χώρο στις αρχές του 20ού αιώνα, με τις γνωστές εγκυκλίους του Οικουμενικού Πατριαρχείου, α) του 1902 προς τους προκαθημένους των Ορθόδοξων Εκκλησιών για την ανάγκη προσεγγίσεως με τις άλλες «εκκλησίες» και β) του 1920, ως συνέχεια της προηγούμενης, αποκαλώντας αυτές **«συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και συσσώμους της επαγγελίας του Θεού εν Χριστώ»!** Η δε συμμετοχή στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών επέτεινε την οικουμενιστική νοοτροπία πολλών ορθοδόξων, ώστε πια να θεωρείται **«απόλυτος προορισμός»** η ένωσή μας με την ετεροδοξία! Μάλιστα πολλοί φανατικοί θιασώτες της «Οικουμενικής Κινήσεως» έφτασαν στο σημείο να θεωρούν ως «επιβίωση της Ορθοδοξίας» την «ένωση των εκκλησιών»!

Συρτήκαμε οι ορθόδοξοι σε ατέρμονους διαλόγους με τους αιρετικούς, οι οποίοι αποδείχτηκαν απόλυτα αναποτελεσματικοί. Οι αιρετικοί δεν μετακινούνται από τις πλάνες τους. Και το χειρότερο: μας οδήγησαν να προσπαθούμε να κατανοήσουμε «ορθοδόξως» τις πλάνες τους!

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΔΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αυτός είναι συνοπτικά ο Οικουμενισμός, ο οποίος βρίσκεται στον αντίποδα της οικουμενικότητας της Εκκλησίας του Χριστού, η οποία δεν είναι άλλη από την Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία μας. Αυτός **«υποκαθιστά η αποσιωπά την αλήθεια της Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας και του υπαρκτικού μυστηρίου της σωτηρίας, για χάρη της κοινωνιστικής και πιετιστικής αντίληψης ενός ιδεολογικού χριστιανισμού, μια και σ' αυτή «δεν υπάρχει ούτε υπαινιγμός της αλήθειας»**, παρατηρεί εύστοχα σύγχρονος θεολόγος (Χ. Γιανναράς, Αλήθεια και ενότητα της Εκκλησίας, Αθήνα 1997, σ. 196 επ.).

Ο Οικουμενισμός είναι η δαιμονικής εμπνεύσεως αναίρεση της καθολικότητας και οικουμενικότητας της Εκκλησίας μας. Αυτό τονίζει διαπρύσια ο νεοφανής άγιος της Σερβικής Εκκλησίας **Ιουστίνος Πόποβιτς**. Ένας μεγάλος θεολόγος και ομολογητής

της Ορθοδοξίας μας. Μια μεγάλη πνευματική και πατερική μορφή, εφάμιλλος των μεγάλων Πατέρων της αρχαίας Εκκλησίας. Στα θεοφώτιστα συγγράμματά του θα στηριχτούμε, για να αποδείξουμε ότι ο Οικουμενισμός αποβλέπει να καταλύσει την μοναδικότητα και την καθολικότητα της Εκκλησίας μας.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο να σώσει ολόκληρο το ανθρωπινό γένος. Με το επί γης σωτηριώδες έργο Του απολύτρωσε «**παγγενή τον Αδάμ**», ολόκληρη την ανθρωπότητα. Έδωσε εντολή στους μαθητές Του να περιτρέξουν ολόκληρη την οικουμένη, «**έως εσχάτου της γης**» (Πραξ.1,8), για να κηρύξουν το μήνυμα της καθολικής σωτηρίας. Τους παράγγειλε: «**πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη**» (Ματθ.28,18), να μη μείνει κανένας άνθρωπος, κανένας λαός, εκτός της εν Χριστώ σωτηρίας. Ήρθε, ακόμη, να άρει τις τραγικές και καταστροφικές συνέπειες της πτώσεως και της αμαρτίας. Ο απόστολος Παύλος έγραψε πως: «**ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ. νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ. αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ· καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσαστο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς**» (Εφ.2,12-17). Με άλλα λόγια, ο Χριστός έφερε μια νέα πραγματικότητα στη γη. Έπηξε την αγία Του Εκκλησία, να είναι η αληθινή, η γνήσια, η επωφελής για την ανθρωπότητα, παγκοσμιότητα. Να επανενώσει τον κατακερματισμένο, εξαιτίας της πτώσεως και της αμαρτίας, κόσμο. Να αδελφοποιήσει τους ανθρώπους και τους λαούς. Να εδραιώσει την χαμένη ειρήνη και τη δικαιοσύνη. Η δισχιλιόχρονη ιστορία

της Εκκλησίας μαρτυρεί ξεκάθαρα ότι η μόνη αναγεννητική και ενοποιός δύναμη στην ανθρωπότητα υπήρξε η Εκκλησία του Χριστού. Αυτή εξημέρωσε τον αγριεμένο πτωτικό κόσμο και ενέπνευσε έναν νέο πολιτισμό και δημιούργησε μια νέα πρωτόγνωρη κοινωνία αγάπης, ειρήνης και συναδελφώσεως, φανερούμενη και βιούμενη στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες, τις οποίες θαύμαζαν ακόμα και οι διώκτες τους!

Η Εκκλησία καλείται Καθολική, διότι τα όριά της είναι απεριόριστα στο χώρο και στο χρόνο. Και ακόμα διότι ενσαρκώνει την μοναδική και σώζουσα αλήθεια. Ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο να ιδρύσει μια ακόμα θρησκεία, έστω την καλλίτερη, αλλά να αλλάξει τον κόσμο, να τον «**ανακεφαλαιώσει**» στο θείο πρόσωπό Του (Εφ.1,10), να τον απαλλάξει από τη δουλεία του διαβόλου και τη φθορά της αμαρτίας και να δημιουργήσει την «**καινή κτίση**» (Β Κορ.5,17). Να τον επαναφέρει στην προπρωτική του κατάσταση και να του δώσει ξανά την προοπτική της «**χριστοποίησης**» του (Κολ.3,10).

Όμως ο διάβολος, ο «**άρχων του κόσμου τούτου**» (Ιωάν.16,11), ο «**κοσμοκράτορας του αιώνας τούτου**» (Εφ.6,1) ανθίσταται σθεναρά στην κατεδάφιση του δαιμονικού του κράτους, πολεμώντας λυσαλέα την Εκκλησία του Χριστού. Με τα επί γης όρ-

γανά του, στους σύγχρονους εσχατολογικούς χρόνους, δημιούργησε τη δική του παγκοσμιοποίηση, η οποία, όπως προαναφέραμε, βρίσκεται στον αντίποδα της καθολικότητας της Εκκλησίας κι ακόμα στον αντίποδα των σκοπών της. Ο Οικουμενισμός είναι η φρικώδης χοάνη, η οποία δέχεται κάθε πίστη και αναμιγνύει την αλήθεια με το ψεύδος, με στόχο τη νόθευση και την εξουδετέρωσή της. Πρόκειται αναμφίβολα για την σατανικότερη εφεύρεση του διαβόλου!

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

Για τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, «**Ἡ Ἐκκλησία εἶναι, ὁ Θεάνθρωπος Χριστός παρατεινόμενος εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλην τὴν αἰωνιότητα. Ἀλλὰ μαζί μέ τόν ἄνθρωπον καὶ διά τόν ἄνθρωπον, ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὀλόκληρος ἡ κτίσις τοῦ Θεοῦ, δηλαδή πᾶν τὸ δημιουργηθὲν ἀπὸ τὸν Θεὸν Λόγον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τὸ σῶμα της, τοῦ ὁποῦ ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός**» (Ι. Πόποβιτς, Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974). Κατά συνέπεια τίποτε δεν μένει εκτός της Εκκλησίας, τα πάντα είναι Εκκλησία. Ως εκ τούτου η Εκκλησία είναι καθολική, παγκόσμια, πανκοσμική. Δεν δυναστεύει, δεν εξουσιάζει, δεν καταδικάζει, δεν συνθλίβει, δεν εξαφανίζει τον άνθρωπο, την κοινωνία, τους λαούς, αλλά θεραπεύει, αγιάζει, σώζει, θεώνει, ὅσους θέλουν να σωθούν. Τονίζει και πάλι ο άγιος Ιουστίνος: «**Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεανθρώπινον ἐργαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι θεανθρωποποιοῦνται, χριστοποιοῦνται, θεοῦνται, δηλαδή μεταμορφώνονται εἰς θεανθρώπους κατὰ χάριν, εἰς χριστούς κατὰ χάριν, εἰς θεοὺς κατὰ χάριν**» (όπου, ανωτ.). Κι ακόμα, σέβεται απόλυτα την ελευθερία κάθε ανθρωπίνου προσώπου να δέχεται, η να απορρίπτει την εν Χριστῷ σωτηρία του. Είναι γνωστό πως ουδεμία περίπτωση εξαναγκασμού χρησιμοποίησε ποτέ. Ίδιον των εξαναγκασμών υπήρξε η ποικίλη αιρετική ετεροδοξία, η οποία αμαύρωσε την ιστορία της Εκκλησίας με τις ολέθριες ιστορικές επιλογές της, με αποκορύφωμα την «**Ιερὴ Εξέταση**» του παναιρετικού Παπισμού, την ρίζα όλων των συγχρόνων αιρέσεων και κακοδοξιών κι ακόμα: την ρίζα της γενικότερης κακοδαιμονίας του κόσμου!

Για τον άγιο Γέροντα ομολογητή, «**Ἡ ἰδία ἡ φύσις τῆς Εκκλησίας εἶναι καθολική, διότι ὁ θεανθρώπινος οργανισμὸς τῆς Εκκλησίας, οὐσης τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, περιέχει τα πάντα: ὀκλοκληρον τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ακριβέστερον τὴν Οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου. Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός δι' Ἐαυτοῦ ἤνωσε κατὰ τελειώτατον καὶ πληρέστατον τρόπον τὸν Θεόν με τὸν ἄνθρωπον, καὶ δια τοῦ ἀνθρώπου ὅλους τοὺς κόσμους καὶ ὅλην τὴν κτίσιν, διότι εἶναι οὐσιαστικῶς συνδεδεμένη με τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ἔνωσις αὐτὴ ἐν Χριστῷ εἶναι ἡ ὑπόστασις τῆς καθολικότητος τῆς Εκκλησίας. Ὁ θεανθρώπινος οργανισμὸς τῆς Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περιλαμβάνει καὶ τὸν Θεόν καὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ τα “πάντα, τα ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τα ἐπὶ τῆς γῆς, τα ορατά καὶ τα ἀόρατα, εἴτε (εἰσί) θρόνοι, εἴτε ἀρχαία, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἐξουσίαι” (Κολ.1,16), διότι “τα πάντα δι’**

αυτού – του Θεανθρώπου – και εις Αυτόν – τον Θεάνθρωπον – έκτισται ... και συνέστηκε, και Αυτός ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Εκκλησίας» (Κολ.1,17-18) (ὅπου ανωτ.). Αὐτὴ εἶναι ἡ καθολικότης καὶ ἡ παγκοσμιότης τῆς Εκκλησίας.

Για τὸν ἅγιον Ιουστίνου, ἡ Εκκλησία, με κεφαλὴ τὸ Χριστό, εἶναι μία καὶ αδιαίρετη, «Ἡ Εκκλησία, τονίζει, οὐσα καθολικῶς εἰς καὶ μοναδικὸς θεανθρώπινος οργανισμὸς εἰς ὅλους τοὺς κόσμους, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαιρεθῆ. Κάθε διαίρεσις θα ἐσήμαινε τὸν θάνατόν της» (ὅπου ανωτ.). Κατὰ συνέπεια οἱ αἱρέσεις, δηλαδὴ τὰ αποκομμένα μέλη της, ὅσο καὶ ἡ προσπάθεια συνένωσής των, ἀνευ τῆς προϋποθέσεως τῆς μετανοίας, εἶναι συμπτώματα ξένα ἀπὸ τὴ φύση τῆς Εκκλησίας. Οἱ αἱρέσεις δὲν μποροῦν νὰ εἶναι εκκλησία. Μάλιστα, ὅπως τονίζει: «Ο Οικουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα δια τοὺς ψευδοχριστιανούς, δια τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Ευρώπης. Μέσα τοῦ εὐρίσκειται ἡ καρδιά ὅλων τῶν ευρωπαϊκῶν Ουμανισμῶν με επικεφαλὴς τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλευρῶς εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Το κοινὸν ευαγγελικὸν ὄνομά των εἶναι ἡ παναίρεσις». Κι' ἀκόμα: «Ἡ Εκκλησία δὲν εἶναι μόνο μία, ἀλλὰ καὶ μοναδική. Ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπάρξουν πολλὰ σώματα, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υπάρχουν ἐν αὐτῷ πολλές Εκκλησίες. Ἐν τῷ θεανθρώπινῳ αὐτοῦ σώματι ἡ Εκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Χριστός, εἶναι ἕνας καὶ μοναδικός» (Ἀγίου Ιουστίνου Πόποβιτς «Δογματικὴ τῆς Ορθόδοξου Εκκλησίας», Αναδημοσίευση ἀπὸ τὴ γαλλικὴ μετάφραση στὸν Ορθόδοξο Τύπο). Ὁ Οικουμενισμὸς, σχετικοποιῶντας τὴν μία καὶ σώζουσα ἀλήθεια τῆς Εκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἑνσαρκη στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἀναιρεῖ φρικωδῶς τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν καθολικότητα τῆς Εκκλησίας. Τὴν περιορίζει σὲ μία ἀπὸ τὶς πολλές «εκκλησίες». Τὴν υποβιβάζει καὶ τὴν μεταποιεῖ σὲ μία ἀπὸ τὶς μυριάδες αἱρέσεις, τὶς ὁποῖες ἀναβιβάζει σὲ «εκκλησίες». Κι' ἀκόμα χειρότερα: τὴν ἐξισώνει με τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες κάλλιστα μποροῦν νὰ θεωρηθῶν ὡς τὰ πλέον ἐμφανῆ ἔργα τοῦ αυτονομημένου ἀπὸ τὸ Θεὸ ἀνθρώπου. Ὡς τὰ πλέον τραγικὰ πτωτικά συμπτώματα τῆς ἀνθρώπινης ιστορίας.

Ἀναιρεῖ ὁ Οικουμενισμὸς τὴν σωστικὴ δύναμη τῆς Εκκλησίας, τοῦ «Σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ.12,27), προσδίδοντας σὶς αἱρέσεις καὶ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου τὴ δυνατότητα σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως. Ἀντίθετα, ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Ιουστίνος: «Μόνον εἰς τὴν ὀργανικὴν ἔνωσιν μετὰ τὸ θεανθρώπινον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας (σ.σ. ὡς Εκκλησία ἐννοεῖ τὴν Ορθόδοξο Καθολικὴ Εκκλησία) καὶ ὡς “σύσσωμος” αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τὴν πλήρη αἴσθησιν καὶ ἐπίγνωσιν καὶ πεποίθησιν ὅτι ὄντως ὑπάρχει μόνον “εἷς Κύριος”, ἡ Παναγία Τριάς· μόνον “μία πίστις”, ἡ πίστις εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα (Ἐφ. 3, 6· 4, 13· 4, 5. Ἰουδ. 3)· μόνον “ἐν βάπτισμα”, τὸ βάπτισμα εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα (Ματθ. 28,19) καὶ μόνον “εἷς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν” (Ἐφ. 4, 6). “Εἷς ὁ ἐπὶ πάντων Πατὴρ ὃς καὶ διὰ πάντων διὰ τὸν ἐξ αὐτοῦ Λόγον καὶ ἐν πᾶσι διὰ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος”. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ αἰσθάνεται καὶ ζῆ μετὰ αὐτὸ σημαίνει ὅτι διάγει τὸν βίον ἀξίως τῆς χριστιανικῆς κλήσεως (Ἐφ. 4, 1. πρβλ. Ρωμ. 12, 2. Κολ. 3, 8-17. Α' Θεσσ. 2, 7)· με μίαν λέξιν, σημαίνει ὅτι εἶναι χριστιανός» (ὅπου ανωτ.). κατὰ συνέπεια, ἐξω ἀπὸ τὰ

όρια της Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία, όπως δεν υπάρχει και σωτήρας. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι ο μοναδικός σωτήρας και λυτρωτής το κόσμου, αφού σύμφωνα με τον απόστολο Πέτρο, ο Χριστός «**έστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας. καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς**» (Πραξ.4,11-12). Φρίκη προκαλούν οι οικουμενιστικές δοξασίες ότι τα σωστικά όρια της Εκκλησίας εκτείνονται πέραν των κανονικών της ορίων, ότι δηλαδή υπάρχει σωτηρία, όχι μόνον στις αιρέσεις, αλλά και στις άλλες θρησκείες! Εύλογα τίθεται το ερώτημα: ποια είναι η σημασία της εμμονής μας να είμαστε ορθόδοξοι;

Σκοπός της Εκκλησίας, όπως έγραψε ο άγιος Ιουστίνος, είναι η καθολική σωτηρία του κόσμου «**Ἡ θεανθρωπίνη καθολικότης της Εκκλησίας, έγραψε, είναι εις την πραγματικότητα μια διαρκής κατά χάριν και αρετήν χριστοποίησης του ανθρώπου: τα πάντα και οι πάντες συνάγονται και συγκεφαλαιούνται εις τον Θεάνθρωπον Χριστόν, και τα πάντα βιούνται εν Αυτῷ ως ιδικά μας και οικεία, όπως ζη ένας αδιαίρετος θεανθρώπινος οργανισμός. Διότι ὅλη η ζωὴ εν τη Εκκλησία είναι μια θεανθρωπίνη καθολικοποίησης, μια κατά χάριν και αρετήν θέωσις και χριστοποίησης και θεανθρωποποίησης και τριαδοποίησης και εκκλησιοποίησης**» (Όπου ανωτ.). Αντίθετα, ο Οικουμενισμός δεν ενδιαφέρεται προτίστως, ίσως και καθόλου, για τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά κυρίως για την επίτευξη κοσμικών στόχων, όπως είναι η ειρήνη, η κοινωνική συνύπραξη και αλληλεγγύη, δηλαδή ταυτίζεται με τους στόχους του ουμανισμού, ο οποίος προσπαθεί να αναβιβάσει τον άνθρωπο στη θέση του Θεανθρώπου και να εξαφανίσει τον Θεάνθρωπο, ως άχρηστο. Άλλωστε, σύμφωνα με τον άγιο Ιουστίνο, ο ευρωπαϊκός ουμανισμός «**η αστική κοινωνία (η επιβολή του ατόμου ως μονάδος) και ο ουμανιστικός κοινωνισμός (η βίαια επιβολή του εγωιστικού ατόμου ως μονάδος) έχουν θρησκευτικά ρίζες. Και πράγματι, επειδή εις την ευρωπαϊκὴν Δύσιν ο Χριστιανισμός μετεβάλετο βαθμιαίως εις ουμανισμόν, ἤτο φυσικὸν η μεταβολή αυτή να ἔχη τας συνεπείας της εις ὅλας τας περιοχὰς της ανθρωπίνης ζωῆς ... Επί πολὺν καιρὸν και επιμόνως εστένευον τον Θεάνθρωπον και εις το τέλος εσμύκριναν Αυτόν εις ἄνθρωπον: τον ἀλάθητον ἄνθρωπον της Ρώμης και τον ὄχι ολιγώτερον ἀλάθητον ἄνθρωπον του Βερολίνου**» (Όπου ανωτ.). Για τούτο αποκαλεί τον ουμανισμό, τον πατέρα του Οικουμενισμού ως «**βρυκόλακα των ημερῶν μας**». Φυσικό ήταν λοιπόν να εμφανιστεί και να ανδρωθεί ο Οικουμενισμός μέσα σε αυτό το «κλίμα», της σμικρύνσεως του θεανθρώπου και της «θεώσεως» του ανθρώπου.

Γι' αυτό και η συμμετοχή των Ορθοδόξων Εκκλησιῶν στην λεγομένη «**οικουμενική κίνηση**», και κυρίως στο παναιρετικό «**Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιῶν**», κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, αποτελεί προδοσία κατά της Εκκλησίας. Δε μπορεί να συμβιβαστεί, ούτε ως σκέψη, να υπάρξει συμμετοχή της Εκκλησίας σε συνονθύλευμα αιρετικών, όπου σμυκρίνεται ο Θεάνθρωπος και «θεοποιείται» ο άνθρωπος. Οποιαδήποτε συμμετοχή σε διαχριστιανικά και διαθρησκειακά φόρα, τα οποία δεν έχουν ως κύριο στόχο τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά την επίτευξη κοσμικών σκοπιμοτήτων. Σε δραματική έκκλησή του προς την Ιερά Σύνοδο της Σεβρικής Εκκλησίας το 1975, ερωτά: «**Έως πότε θα εξευτελίζωμεν δουλικῶς την Αγίαν μας Ορθόδοξον**

Αγιοπατερικήν και Αγιοσαββιτικήν Εκκλησίαν δια της οικτρώς και φρικωδώς αντιαγιοπαραδοσιακής στάσεώς μας έναντι του Οικουμενισμού και του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών». Και διερωτάται: «Ἦτο ἄραγε απαραίτητον ἡ Ορθόδοξος Εκκλησία, αὐτό το πανάχραντον Θεανθρώπινον σῶμα και οργανισμός του Θεανθρώπου Χριστοῦ, να ταπεινωθῆ τόσον τερατωδῶς, ὥστε οἱ αντιπρόσωποί της Θεολόγοι, ἀκόμη και Ἱεράρχαι, να ἐπιζητοῦν την οργανικὴν μετοχὴν και συμπερίληψιν εἰς τὸ ΠΣΕ; Ἀλοίμονον, ἀνήκουστος προδοσία**». Γνώριζε κάλλιστα ὁ ἅγιος και θεοφώτιστος Γέροντας ὅτι τὸ «**Παγκόσμιον Συμβούλιον Εκκλησιῶν**» ἀποτελεῖ τὴ βάση οἰκοδόμησις του τρίτου πυλώνα της παγκοσμιοποιήσεως, ὁ οργανισμός, ὁ ὁποῖος θα συνενώσει ὅλες τις αἱρέσεις, πλάνες και κακοδοξίες και ἐν τέλει θα καταβροχθίσῃ τις θρησκείες του κόσμου, για να πραγματοποιηθῆ τὸ πανθηρσκειακὸ ὄραμα των παγκοσμιοποιητῶν. Εἶναι ἀναμφίβολα, ὁ προάγγελος της ἐφιαλτικῆς Πανθηρσκείας. Ἄλλωστε στις τραγικὲς και ἀποκαλυπτικὲς ἡμέρες μας τὸ πανθηρσκειακὸ ὄραμα παίρνει σάρκα και οστά. Ἡ Πανθηρσκεία δεν εἶναι μια οὐτοπία, μια φαντασιοπληξία, ὅπως διαλαλοῦν οἱ ἀφανεῖς σκαπανεῖς της, ἀλλὰ μια ορατὴ πραγματοποιήσιμη κατάσταση. Αὐτὴ θα ἀποτελέσει, ἐν τέλει και σύμφωνα με τα ἀγιογραφικά και πατερικά προφητικά κείμενα, τὴν θρησκεία του μεγάλου ἀνομου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ante portas.**

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συμπερασματικά να τονίσουμε πως ὁ Οικουμενισμός ἀποτελεῖ τὴν μέγιστη δαιμονική ἀπάτη και συνωμοσία της ἀνθρώπινης ιστορίας. Τὴν χειρότερη και ἐπίθεση του διαβόλου κατὰ του Θεοῦ, της Εκκλησίας και του ἀνθρώπου. Ὁ «**ἀνθρωποκτόνος ἀπ' ἀρχῆς**» (Ἰωάν.8,9), βλέποντας, ὅτι «**ὀλίγον χρόνον ἔχει**», ἐγείρε ὅσες δυνάμεις του ἔσχον ἀπομείνει, με σκοπὸ να καταστρέψῃ τὴν Εκκλησία του Χριστοῦ. Μέσα στον ἔσχατο και ἔχθιστο σκοτασμό του τρέφει τὴν ψευδαίσθησις ὅτι θα μπορέσει να ἐπιτύχει τὸ στόχου του, να ματαιώσῃ τὸ σωστικὸ της ἔργο της Εκκλησίας και να κυριαρχῆσι στους ἀνθρώπους. Ὁ Οικουμενισμός εἶναι ἀναμφίβολα τὸ τελευταῖο και ἐπιθετικότερο σχέδιό του. Βλέποντας ὅτι δεν κατόρθωσε να καταλύσῃ τὴν δύναμη της Εκκλησίας με τους διωγμούς και τις αἱρέσεις, ἐρχεται τώρα δια του Οικουμενισμού να νοθεύσῃ τὴν σώζουσα ἀλήθειά της, διότι γνωρίζει πολὺν καλὰ πως ἡ σωτηρία του ἀνθρώπου εἶναι συνώνυμη με τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ πασχίζει να συνενώσει τὴν Εκκλησία με τις αἱρέσεις και τις θρησκείες του κόσμου, ὥστε να χαθεῖ ἡ σώζουσα ἀλήθεια της στην χοάνη των πλανῶν του Οικουμενισμού. Ὁ ἄθεος Ουμανισμός, ἡ ἔσχατη αὐτὴ ανταρσία του ἀνθρώπου κατὰ του Θεοῦ, γέννησε τὸν Οικουμενισμό, ὁ ὁποῖος ἐπιχειρεῖ να ἀναιρέσῃ τὴν καθολικότητα της Εκκλησίας. Με τὴν δική του ἀντίχριστη παγκοσμιοποίησις θέλει να παραμερίσῃ τὴν παγκοσμιότητά της Εκκλησίας και να ἐδραιώσῃ, στη θέση της «**καινῆς κτίσεως**», της φανερώσεως της βασιλείας του Θεοῦ, τὴν «**Νέα τάξι Πραγμάτων**», ἤτοι τὴν δαιμονική κατάσταση, ἡ ὁποία θα σημάνει και τὸ τέλος του ἀνθρώπου, ὡς ἀνθρώπου, μεταβάλλοντάς τον σε ἀνδράποδο και τὴν κοινωνία σε ἐπι γῆς κόλασις, ἀφού, κατὰ τον θεοφώτιστο ἅγιο και ὁμολογητὴ Ἰουστίνου, «**Ὅλοι οἱ οὐμανισμοὶ του εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου κατ' οὐσίαν δεν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἀδιάκοπος**

επανάστασις κατά του Θεανθρώπου Χριστού, Καθ' όλους τους δυνατούς τρόπους συντελείται η ανατροπή όλων των αξιών, ο Θεάνθρωπος παντού αντικαθίσταται υπό του ανθρώπου, εις όλους τους ευρωπαϊκούς θρόνους ενθρονίζεται ο άνθρωπος του ευρωπαϊκού ουμανισμού» (Όπου ανωτ.). Όταν το «μέτρον πάντων» γίνεται ο άνθρωπος και μάλιστα ο πτωτικός άνθρωπος, ο άνθρωπος χωρίς τον Θεάνθρωπο, τότε η φρίκη είναι αναπόφευκτη και η καταστροφή βεβαία. Ιδού γιατί ο όλεθρος και η καταστροφή του κόσμου της παγκοσμιοποίησης είναι αναπόφευκτη και βεβαία!

Υπάρχει ελπίδα; Βεβαίως! Η Ελπίδα ημών είναι ο Σαρκωμένος Υιός και Λόγος του Θεού, ο Οποίος έγινε άνθρωπος για να απολυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αιχμαλωσία του διαβόλου, την δουλεία της αμαρτίας, τη φθορά και το θάνατο. Απαραίτητη προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η οντολογική ένωση Αυτόν, να γίνουμε οργανικά «μέλη Χριστού» (Α Κορ.12,27), αναπόσπαστα κύτταρα του θεανδρικού Του Σώματος, ώστε καμιά αντέθετη δύναμη να μπορεί να μας καταβάλει. Ο άγιος Ιουστίνος συμβουλεύει: **«Είσαι μέλος της Εκκλησίας; Τούτο σημαίνει ότι είσαι συνεχώς “συν πάσι τοις αγίοις” και μέσω αυτών μαζί με τον θαυμαστόν και θαυματουργόν Κύριον Ιησούν Χριστόν. Όταν είσαι μαζί Του, τότε είσαι ολόκληρος άπιρος και άγιος, ολόκληρος αιώνιος, ολόκληρος αγάπη και αλήθεια, ολόκληρος δικαιοσύνη και ολόκληρος προσευχή. Όλα είναι ιδικά σου έχουν την αυτήν καρδίαν και την αυτήν ψυχήν “συν πάσι τοις αγίοις”, ο νους σου είναι καθολικός, καθολική είναι η ψυχή σου, καθολική και η καρδία, καθολική η αλήθεια και η ζωή σου»**. Και καταλήγει: **«...μόνον δια της Εκκλησίας και εν τη Εκκλησία οι άνθρωποι αποκτούν το τέλος και το παντέλος, το νόημα και το παννόημα της ανθρωπίνης υπάρξεως εις όλους τους κόσμους»** (όπου ανωτ.). Και φυσικά αυτή η Εκκλησία δεν είναι άλλη από την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, την Ορθοδοξία μας. Η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, στην οποία συντελείται η αναγέννηση του ανθρώπου και σύμπασης της δημιουργίας!

Σας ευχαριστώ πολύ